

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Пловдив, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
              Теофана Б. Спасова

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
в присъствието на прокурора Галина Андр. Андреева-Минчева
като разгледа докладваното от Теофана Б. Спасова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20245300600281 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С Присъда № 62 от 08.03.2023г. по НОХД № 36/2022г. по описа на Районен съд Пловдив – 11н. с., Съдът е признал подсъдимия И. В. Н. с ЕГН ***** за невиновен в това на 01.10.2018 г. в гр. П. да е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е ОПРАВДАЛ по повдигнатото му в този смисъл обвинение за извършване на престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, като на основание чл. 305, ал. 6 вр. чл. 301, ал. 4 от НПК вр. чл. 1, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2 от Указа за борба с дребното хулиганство му е наложил административна санкция ГЛОБА в размер на 400 лева за извършения от него със същото деяние акт на дребно хулиганство по смисъла на чл. 1, ал. 3 от УБДХ, изразяващ се в непристойна проява, изразена в употреба на неприлични изрази и действия на публично място пред повече хора, в оскърбително отношение и държане към органи на властта – полицейски служители, с които е нарушил общественият ред и спокойствие. Със същата присъда, на основание чл. 189, ал. 3 НПК

подсъдимият И. В. Н. е осъден да заплати по сметка и в полза на ОД на МВР – Пловдив сумата от 866,40 лева, представляваща разноски на досъдебното производство. Постановено е веществените доказателства по досъдебното производство – 4 бр. DVD - дискове, част от заверени копия от материали по извършена дисциплинарна проверка от ОД на МВР гр. Пловдив, както и 8 бр. компактдискове, изискани и приложени по настоящото НОХД, ДА СЕ УНИЩОЖАТ като вещи без стойност след влизане в сила на присъдата.

Против така постановената присъда е подаден въззивен протест и допълнение към него от прокурор при РП гр. Пловдив, с искане за отмяна на първоинстанционната присъда като необоснована и неправилна и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият Н. да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение като му се наложи наказание една година „лишаване от свобода“. Излагат се аргументи за несъмнена доказаност на извършването на изпълнителното деяние на разследваното престъпление от страна на подсъдимото лице. С въззивния протест не са направени доказателствени искания.

Против първоинстанционната присъда е подадена и въззивна жалба от подсъдимия И. В. Н. чрез защитника му адв. Г. К. с искане за отмяна на първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част, като необоснована и неправилна. Излагат се аргументи за недоказаност на извършването на изпълнителното деяние на разследваното престъпление от страна на подсъдимото лице. С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

Въззивният протест и допълнението към него не се поддържат в съдебно заседание от представителя на Окръжна прокуратура-Пловдив.

Жалбата и стореното в нея искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова оправдателна за подсъдимото лице, се поддържат в съдебното заседание пред въззивната инстанция от подсъдимия Н. и защитникът му адв. К.. Акцентиращ се върху това, че в хода на съдебното следствие не са събрани достатъчно доказателства за категоричен извод относно това, че подсъдимият е извършител на вмененото му престъпление. Твърди се наличие на абсолютно основание за прекратяване на наказателното производство по деянието, за което подсъдимият е признат за виновен, а именно изтекъл давностен срок за наказателно преследване.

Подсъдимият И. В. Н. поддържа становището на защитника си, като заявява, че ако съдът установи изтекла давност, не желае наказателното производство да продължи.

Окръжен съд Пловдив като обсъди доводите и съображенията на страните в сезиращите въззивен протест и въззивна жалба и изложеното в съдебно заседание, а и служебно като провери правилността на атакувания съдебен акт в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК прие следното:

Протестът и жалбата са подадени в законния срок по чл.319 от НПК – петнадесетдневен от обявяването на присъдата, и от лица сред изброените в чл.318 от НПК – прокурор и подсъдим, поради което се явяват ДОПУСТИМИ. Разгледани по същество въззивният състав счита протестът за НЕОСНОВАТЕЛЕН.

За да постанови атакуваната присъда, РС Пловдив е приел за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият И. В. Н. е роден на *** г. в гр. П., ***, ***, ***, ***, ***, ***, ЕГН *****

На 01.10.2018 г. свидетелите Т. Гев Д., изпълняващ длъжността *** в сектор „Опазване на обществения ред“, и Д. К. М. - *** сектор „Опазване на обществения ред“ и двамата при Пето РУ към ОД на МВР Пловдив, изпълнявали служебните си задължения като автопатрул № *** за времето от 07:00 часа до 19:00 часа на същия ден. Около 10:30 часа двамата се намирали пред входа на сградата на Пето РУ към ОД на МВР – Пловдив. Обсъждали адресите, които следвало да посетят във връзка с връчване на документи. М. и Д. забелязали по южния тротоар на ул. „С.“, който бил в непосредственост до районното управление и входа му, от запад на изток, да се движи непознат за тях млад мъж, установен в хода на делото като подсъдимия И. В. Н.. Срещу него забелязали и движещата се жена с детска количка. Поведението на подсъдимия им се сторило неадекватно, доколкото въпреки мрачното време, имал големи слънчеви очила на очите си и, докато вървял, извършвал жестове с ръце и тяло, наподобяващи схватка с „невидим противник“ и удари във въздуха тип „бой със сянка“. Забелязали, че разминаваща се с него жена се смутила. Минавайки покрай тях, подсъдимият се обърнал към полицейските

служители без да е бил провокиран преди това от тях и със заядлив тон им казал думите: „Какво ме гледаш, бе? Проблем ли има?“. М. му отговорил, че няма никакъв проблем и му указал да продължава по пътя си. Последвала размяна на реплики, при която подсъдимият продължил с движението си по тротоара, когато отново изненадващо със заядливия тон се обърнал пак към полицейските служители с думите: „Защо ме гледате лошо?“. Д. го попитал дали има причина, поради която да размахва ръце по улицата и да се заяжда с полицейските служители. На това подсъдимият отговорил с думите: „Ще ви *** полицейска, нищо няма да ви обяснявам!“. По-рано наблюдаваното поведение на подсъдимия и произнесените спрямо тях думи, които оценили като възмутителни и недопустими, създали у полицейските служители опасения от ескалация на конфликта, поради което те пристъпили към установяване самоличността му. М. поискал от подсъдимия да му предостави документ за самоличност, на което той се изсмял и казал: „Абе не съм длъжен, но ще ви я дам.“, и подал личната си карта. От нея полицейските служители установили, че лицето, с което разговаряли, било именно подсъдимият - И. В. Н. с ЕГН ***** от гр. П.. Поканили го да ги придружи до сградата на районното управление, като през цялото време Н. не преставал да прави нервни телодвижения. При влизане в сградата подсъдимият свалил от очите очилата си, но ги поставил отгоре на главата си. На М. и Д. им направило впечатление, че зениците му били силно разширени и не реагирали на светлината, а очите му били тъмни. Подсъдимият нямал синини, охлузвания, отоци, или други видими травми по лицето, носа или по устата. По него нямало кръв. Д. и М. въвели Н. в стаята за инструктаж на патрулите, намираща се на първия етаж, където по принцип се водило всяко задържано лице. На една от стените в стаята била монтирана камера, която била обърната на една страна към стената. Връщането на камерата в първоначално зададена позиция, била автоматизирана функция, софтуерно зададена от производителя, като за нея не се налагала човешка намеса и настъпвала поради технически причини. Д. обяснил на подсъдимия, че ще му бъде съставен акт по реда на УБДХ по повод извършените по-рано през деня непристойни действия спрямо двамата полицейски служители. Подсъдимият се изсмял на казаното и отговорил: „Правете каквото искате, бе, не ме интересува, аз ви казах- не може да ме гледате толкова лошо. Нищо не можете да ми направите“. Двамата полицейски служители и подсъдимия

останали заедно в стаята за инструктаж по-малко от минута, като през цялото време вратата на помещението била отворена. Докато разговаряли за съставяне на акт по реда на УБДХ, подсъдимият продължил да има особено поведение - издавал звуци, пръхтял, въртял си главата непрекъснато. След това М. отишъл до стаята на оперативния дежурен, като през това време Д. останал сам в стаята за инструктаж на патрулите с подсъдимия Н.. При завръщането си в стаята, М. заварил в нея и П. П. - *** в сектор „КОС“ към същото РУ, който междувременно бил влезнал. П. направил опит да влезе в разговор с Н., като го попитал какво е станало, на което той му отговорил: „Аз вече казах, много лошо ме гледат тези двамата. Не ми харесва да ме гледат така“. П. познавал *** на подсъдимия – В. Н., за което надлежно уведомил колегите си, като предупредил подсъдимия, че ще уведоми *** му по телефона за неадекватното и непристойното му поведение, което й сторил. Около 10 минути след проведения телефонен разговор *** на подсъдимия пристигнал в управлението, като още с влизането си в стаята за инструктаж на патрулите В. Н. попитал *** си защо е в районното управление. От своя страна последният посочил М. и Д., и казал: „Ето тези двамата ме биха!“. М. и Д. останали крайно изненадани от това твърдение, доколкото то не отговаряло на обективната истина. След това подсъдимия и *** му отишли заедно в предверието на Пето РУ към ОД на МВР-Пловдив, където били и П., и колегата му от ***- К. Гев. *** и *** Н.и били последвани в предверието от М. и Д., като при вида на Д. подсъдимият, без никаква провокация от страна на полицейския служител, се обърнал към него и казал: „Ще *** в ***, сваляй униформата, да те видя какъв мъж си!“. Подсъдимият тръгнал към Д., но пътя му бил преграден от *** му, който разперил ръце и му казал: „Стига! Не тука!“. Д. не реагирал по никакъв начин на отправените думи, а просто казал на И. Н. да дойде с него, за да оформят документите за задържането му, каквито указания бил получил от ръководството на управлението. Двамата тръгнали отново към стаята за инструктаж, където Н. бил въведен първоначално.

Като част от задължителната процедура по задържане на лице за 24 часа по реда на ЗМВР, подсъдимият бил прегледан от М. Р. Б. - *** в ЦСПМ на територия на гр. П.. Тя установила, че носът му е леко изкривен, като нямало оток, нито следи от засъхнала кръв. Забелязала и леко зачервяване в областта на лявата скула. На въпроса й дали някой го е ударил или е паднал,

Н. отговорил: „Ти бързикаш ли се с мен?“. Категорично отказал да бъде извършен оглед на тялото му, както и да бъде прегледан носът му. Това накарало Б. да даде препоръка Н. да бъде откаран до дежурната болница, където да бъде прегледан. След като подписал заповедта за задържане, на Н. бил направени тестове за употреба на наркотици и алкохол, които били отрицателни.

Във връзка с подадена от подсъдимия жалба за нанесен побой от страна на полицейските служители М. и Д. директорът на ОД на МВР – Пловдив разпоредил извършване на проверка, при която било установено, че не е доказано двамата полицейски служители да са използвали физическа сила спрямо подсъдимия. Същевременно те били допуснали системни нарушения на служебната дисциплина, изразяващи се в незаписване на И. В. Н. в книгата за пропускателен режим, неизвършване на обиск и оставяне без надзор, поради което със заповеди № *** и № *** им било наложено дисциплинарно наказание предупреждение за уволнение. В последствие тези заповеди били отменени с влезли в сила решения на Административен съд-Пловдив.

В хода на делото била назначена комплексна съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза на подсъдимия, според заключението на която към момента на деянието същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи действията и постъпките си, като същият може да участва пълноценно във всички фази на наказателния процес. У подсъдимия се наблюдавали особености на личността, които били предпоставка за поведение с изразени тенденции към манипулативност, които се градят на основата на методи като заобикаляне на истината или директното изказване на неверни или лъжливи твърдения, използване на непочтени или аморални средства или прийоми, склонност към въвличане в заблуда.

Така изложената фактическа обстановка е установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото сред които обяснения на подсъдимия, дадени на досъдебното производство, в присъствие на защитник, прочетени на основание чл. 279, ал. 2 вр. ал. 1, т. 4 от НПК; показания на свидетелите Т. Гев Д., П. С. П., Д. К. М., К. Г. Гев, Г. П. М., М. Р. Б., дадени непосредствено пред състава на съда и на досъдебното

производство, в частите прочетени на основание чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 2 от НПК, със съгласието на всички страни, поради липса на спомен относно детайли от инкриминирания инцидент; показания на свидетеля В. Н. Н., Н. И. П., И. М. Ч., дадени непосредствено пред състава на съда; заключението на изготвената комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза; оглед на веществени доказателства, извършен от състава на съда в открито заседание на 14.02.2023 г. и 08.03.2023 г.; както и писмените доказателства по делото, сред които справка за съдимост, характеристична справка, медицинска документация, издадена от УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД гр. П., заповед за задържане рег. № *** г., фиш за спешна медицинска помощ рег. № ***, заверени копия от целите кадрови досиета на Д. К. М. и Т. Г.ев Д. и другите надлежно прочетени документи.

Въз основа на така събраните по делото гласни доказателства е направен извода, че се очертават две групи такива, като първата е в подкрепа на обвинението, а втората е в подкрепа на защита.

Въз основа на обстоятелствена и аргументирана оценъчна дейност по отношение на доказателствата по делото – поотделно и в тяхната съвкупност, районният съд е стигнал до правния извод, че следва да се даде вяра на първата група гласни доказателства, доколкото са налице показанията на полицейските служители Д. и М.. На следващо място показанията на свидетелите Д. и М. относно посочените съставомерни обстоятелства е прието, че кореспондират изцяло на показанията на останалите полицейски служители - П. С. П., К. Г. Г.ев, Г. П. М., Н. И. П. и И. М. Ч.. В мотивите на съда е отчетена и устойчивостта на показанията на всички разпитани полицейски служители във времето, доколкото въпреки изминалия значителен период от извършване на деянието, при разпита им на съдебна фаза не са констатирани противоречия със заявеното на досъдебното производство, като повод за прочитане частично на показанията им от подготвителната фаза в наказателното производство е била липсата на спомен за определени обстоятелства, която според съда е изцяло логична и обяснима. На следващо място решаващият съд е намерил, че обясненията на подсъдимия не следва да бъдат оценени като доказателствено средство в частите, в които се констатира противоречия с показанията на двамата полицейски служители Д. и М., доколкото се оборват както от тях, така и от показанията на останалите разпитани полицейски служители. Допълнителен

същностен аргумент за дискредитиране обясненията на подсъдимия в посочената част е възприето и заключението на изслушаната КСППХЕ, според което у подсъдимия се наблюдават особености на личността, които са предпоставка за поведение с изразени тенденции към манипулативност, които се градят на основата на методи като заобикаляне на истината или директното изказване на неверни или лъжливи твърдения, използване на непочтени или аморални средства или прийоми, склонност към въвличане в заблуда. Неговите личностови качества съдът е приел, че са ясно изразени в механизма на възникване на конфликтната ситуация, който е възприет от фактическа страна и който кореспондира на изводите на вещите лица.

При така възприетата фактическа обстановка районният съд е приел, че на 01.10.2018 г. подсъдимият отправил пред входа на Пето РУ към ОД на МВР-Пловдив и в сградата на същото непристойни думи и изрази спрямо полицейските служители Т. Гев Д. и Д. К. М., изпълняващи служебните си задължения като автопатрул № ***, както следва: „Какво ме гледаш, бе? Проблем ли има?“, „Ще ви *** полицейска, нищо няма да ви обяснявам!“, „Абе не съм длъжен, но ще ви я дам“, „Правете каквото искате, бе, не ме интересува, аз ви казах- не може да ме гледате толкова лошо. Нищо не можете да ми направите“, „Аз вече казах, много лошо ме гледат тези двамата. Не ми харесва да ме гледат така“ и „Ще *** в ***, сваляй униформата, да те видя какъв мъж си!“. При това съдът е оценил поведението на подсъдимия като непристойна проява, извършена на публично място, нарушаваща обществения ред, която възмутила и скандализирала присъстващите свидетели. При анализ на конкретните установени по делото факти са направени изводите, че употребените от подсъдимия думи и изрази са с обективно непристоен характер, съобразно общественото възприятие; насочени са срещу полицейски органи, по време на изпълнение на службата им, което от една страна е обществено неприемливо във висока степен, но от друга страна е една от типичните прояви, която подлежи на санкция по реда на УБДХ (оскърбително отношение към органите на властта); оскърбителните думи не са съпроводени с други непристойни действия, които да повишат степента им на обществена опасност – съпротива срещу органите на властта, възпрепятстване на дейността им, физически посегателства, унищожаване и повреждане на обществено имущество и др.; и броя,

съдържанието и степента на унизителност на използваните думи и изрази не разкриват такъв интензитет, който да ги отличава от типичната простъпка по УБДХ, изразила се в оскърбително отношение към органите на властта, в който смисъл те не представляват чак такава брутална демонстрация и грубо незачитане на обществения ред, че да бъдат санкционирани по реда на чл. 325 от НК.

Поради изложеното е прието, че се налага оправдаването на подсъдимия по обвинението да е извършил престъплението хулиганство по чл. 325, ал. 1 от НК и приемане, че е осъществил акт на дребно хулиганство по УБДХ.

При самостоятелния прочит на събраните по делото доказателства и възможността от тях да се очертае ясна и безпротиворечива фактическа обстановка и съпоставката ѝ с тази изградена и обсъдена от РС Пловдив, въззивният съд счита преценката на първоинстанционния съд за доказаност по несъмнен и категоричен начин на извършителство на хулиганска проява от страна на подсъдимото лице И. В. Н. – за неправилна и незаконосъобразна.

Делото е висящо пред въззивния съд както по протест на прокурора, така и по жалба на подсъдимия, с която се атакува правилността и обосноваването на присъдата относно наложеното наказание по УБДХ, с твърдение, че липсват доказателства за извършено престъпление от страна на подсъдимият Н.. Аргументите в жалбата, застъпени и в съдебното заседание, според въззивният съд са неоснователни.

Следва да се подчертае детайлността и задълбочеността, които в мотивите към присъдата си е сторил районния съд при извършения доказателствен анализ на всички приобщени гласни и писмени доказателства, както и доказателствени средства. Въз основа на тях е направен извод, че в хода на досъдебното и съдебното производство са събрани достатъчно и категорични доказателства, обосноваващи схващането, че инкриминираното деяние е извършено от подсъдимия Н. и представлява хулиганска проява, а не престъпление по чл.325 от НК.

Според настоящия съдебен състав този извод се явява неправилен, тъй като липсва изобщо осъществено деяние, както по смисъла на НК, така и по УБДХ, макар в съответствие с правната теория и съдебна практика е

прието, че от обективна страна в случаите, когато за едно и също изпълнително деяние са предвидени едновременно състав на административно нарушение и на престъпление, разграничението между двете следва да се направи на базата на степента на обществена опасност на деянието. Това разграничение следва да се направи на база дали се касае за престъпление хулиганство или до административно нарушение на основата на конкретна оценка на всяко деяние, чрез обсъждане на обективните му признаци и степента на неговата обществена опасност.

Обект на престъплението хулиганство са установеният в страната ред и общественото спокойствие. Основният признак на деянието, чрез което се осъществява престъплението хулиганство, са "непристойни действия". Престъплението не може да се осъществи чрез бездействие. С непристойните действия трябва грубо да се нарушава общественият ред и да се изразява явно неуважение към обществото. Престъплението е налице, когато и двата признака са осъществени. Хулиганството е умишлено престъпление. То може да се осъществи с пряк или с евентуален умисъл, а хулиганските действия може да се извършват в най-разнообразни форми, като освен това публичността не е задължителен елемент от състава на престъплението. Разграничителните критерии между дребното хулиганство и престъплението хулиганство се изразяват в степента на обществената опасност на деянията, посочени в чл. 1, ал. 2 УБДХ и чл. 325 от НК. Дребното хулиганство е административно нарушение с по-ниска обществена опасност. Разграничението трябва да се извършва на основата на конкретна оценка на всяко деяние, на обективните му и субективни признаци с оглед на неговата обществена опасност. На следващо място дали е налице съставът на хулиганството или друго престъпление се определя от съдържанието и направлението на умисъла на виновния, мотивите и целта и от извършените от него активни действия, дезорганизиращи в една или друга степен нормалните, съответстващи на правилата на обществото взаимоотношения. Чрез хулиганството може да бъде нарушен общественият ред във всички сфери на живота и дейността на гражданите. За квалификацията на извършеното като престъпление по чл.325 от НК е необходимо да се установи наличието на хулигански мотив за реализиране на деянието. Хулиганският мотив като задължителен елемент от субективния състав на престъплението е стремежът на деца да прояви своето явно и грубо неуважение към

обществото и в частност да противопостави себе си на общоприетите правила на приличие, да прояви груба сила, гаврене и издевателство над личността на другото. Същевременно съдебната практика е категорична, че е налице хулиганска проява и в случаите, в които деецът реализира състава на това престъпление, но при форма на вината евентуален умисъл, воден от желанието да постигне друг, пряко целен резултат. Пряко преследваната цел от дееца в повечето случаи се покрива с резултата. Формирането на целта се предхожда от проявлението на субективно осъзнати потребности. Въз основа на тях се пораждат мотивите и побудите, които от своя страна конкретизират целта. При допълнителна конкуренция на основния мотив с други допълнителни мотиви "за" и "против" се взема решение за постигане на целта, т.е. за осъществяване на изпълнителното деяние. Очевидна е неизменната, взаимна вътрешна връзка между мотивите и целта.

Тук следва да се посочи, че според въззивния съд направеният от първата инстанция извод, че всички действия, осъществени от подсъдимия Н. на инкриминираната дата следва да се квалифицират именно като проява на дребно хулиганство, а не като реализиращи от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.325 от НК е неправилен. В този смисъл не може да се приеме, че употребените от подсъдимия думи и изрази са непристойни и насочени към изпълняващи функциите си полицейски служители, тъй като, от една страна, те по никакъв начин не се отличават с онази особена грубост, характерна за престъплението хулиганство, съгласно Наказателния кодекс. От друга страна поведението на Н. не е довела нито до накърняване на обществени порядки, което да подлежи на наказателно преследване, нито по същество е представлявало действие, с което да се засегнат обществените норми за добро поведение.

Всичко гореизложено налага извода, че правилно, законосъобразно и в съответствие със събраните по делото гласни и писмени доказателства, след задълбочен и обстоен анализ на същите, районният съд е признал за невиновен подсъдимия И. Н. в това на 01.10.2018 г. в гр. П. да е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е ОПРАВДАЛ по повдигнатото му в този смисъл обвинение за извършване на престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

Същевременно, видно от материалите по делото, подсъдимият И. В. Н. е обвинен в извършване на престъпление, реализирано на 01.10.2018г., за което му е наложено наказание „глоба“ в размер на 400лева, на основание чл. 1, ал. 3 от УБДХ. Същият текст урежда, че за деяние по смисъл на чл.1 от УБДХ се предвиждат наказания „глоба“ или „задържане до 15 денонощия в структурно звено на МВР“. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност когато то не е възбудено в продължение на три години за деяния, наказуеми с наказание по-малко от една година "лишаване от свобода" или с друго наказание. В настоящия случай наказателното преследване спрямо Н. е възбудено своевременно като имаме прекъсване на давността спрямо него с действията на надлежните органи, предприети за преследване, в частност внасяне на делото с обвинителен акт, но в настоящия казус, съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с 1/2 срока, предвиден в предходния член – чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или срокът за изтичане на абсолютната погасителна давност на наказателното преследване спрямо Н. от четири години и шест месеца е изтекъл на 01.04.2023 година, поради което предвид изричното му заявление в съдебно заседание, че не желае производството спрямо него да продължи, присъдата в осъдителната ѝ част следва да се отмени.

При извършената служебна проверка Окръжният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда в оправдателната ѝ част, нито да са налични основания, налагащи нейното изменение.

С оглед на гореизложеното настоящата въззивна инстанция прие да потвърди обжалваната присъда като правилна и законосъобразна в частта, с която подсъдимият е признат за невиновен в извършването на престъпление по чл.325 ал.1 от НК.

По горните съображения и на основание на основание чл. 334, т. 4 НПК във връзка с чл.81 ал.3 от НК във връзка с чл.80 ал.1 т.5 от НК във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 62 от 08.03.2023г. по НОХД № 36/2022г. по описа на Районен съд Пловдив – 11н. с., в частта, с която подсъдимият И. В. Н. ЕГН ***** е признат за виновен в извършването на деяние по чл.1 ал.3 от УБДХ, осъществено на 01.10.2018г., представляващ акт на дребно хулиганство, както и в частта за разноските като:

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство водено срещу подсъдимия И. В. Н. ЕГН ***** в тази част, поради изтекла абсолютна давност за наказателно преследване.

На основание чл.190 ал.1, пр.2 от НПК Пловдив направените разноси на досъдебното производство в размер на 866.40лева ДА ОСТАНАТ за сметка на Държавата.

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на протест и обжалване в 15-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____